

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania E. D.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 5 lutego 2025 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 5 maja 2023 r., sygn. akt III AUa 2320/21,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania i
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Halina Kiriło Romualda Spyt Krzysztof Staryk

[SOP]

UZASADNIENIE

Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 lipca 2017 r., nr [...] (nr pisma [...]), na podstawie art. 22a w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.; dalej ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy lub ustawa zaopatrzeniowa) oraz otrzymanej z IPN informacji z dnia 24 lutego 2017 r., Nr [...], ponownie ustalono wysokość renty inwalidzkiej E.D..

Wysokość podstawy wymiaru świadczenia określono na kwotę 6.620,32 zł. Ponadto wskazano, że łączna wysokość renty inwalidzkiej z tytułu zaliczenia do III grupy stanowi 0,00% podstawy wymiaru i wynosi 0 zł. Ustalona wysokość renty inwalidzkiej była niższa od kwoty odpowiedniego świadczenia w najniższej wysokości, wobec czego wysokość renty inwalidzkiej została podwyższona do kwoty 750 zł.

Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 lipca 2017 r., nr [...] (nr pisma [...]), na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji z dnia 24 lutego 2017 r., Nr [...]. Wysokość miesięcznego świadczenia wraz z przysługującymi wzrostami i dodatkami od 1 października 2017 r. określono na kwotę 2.069,02 zł, a po potrąceniu składki na ubezpieczenie zdrowotne w i zaliczki na podatek dochodowy - na kwotę 1.716,81 zł.

Wyrokiem z dnia 21 października 2021 r., uzupełnionym postanowieniem z dnia 15 listopada 2021 r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie E.D. od obu powyższych decyzji.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 5 maja 2023 r., oddalił apelację E.D. od wyroku Sądu Okręgowego.

W sprawie ustalono, że odwołujący się E.D., urodzony w dniu [...] sierpnia 1950 r., w okresie od 22 października 1969 r. do 15 października 1971 r. pełnił służbę

wojskową. Od dnia 12 listopada 1971 r. został zatrudniony w E.. W dniu 8 listopada 1971 r. złożył podanie o przyjęcie go do służby w Służbie Bezpieczeństwa („nie mundurowej”). Motywując podanie, odwołujący się wskazał, że na tym stanowisku będzie mógł dostatecznie przyczynić się do umacniania pozycji Polski Ludowej.

Z dniem 1 grudnia 1971 r. odwołujący się został przyjęty do Służby Bezpieczeństwa na okres służby przygotowawczej na stanowisko inspektora Wydziału II. Od 30 października 1978 r. został mianowany starszym inspektorem Wydziału II. Początkowo pracował w sekcji VI, następnie został przyjęty do sekcji III. Ponadto był doraźnie powoływany do specjalnych grup operacyjnych realizujących ściśle określone, wycinkowe zadania. Odwołujący się ukończył miesięczny kurs dla nowo przyjętych funkcjonariuszy SB oraz roczną szkołę SB w K. .

Odwołującemu się zostały powierzone do wykonywania czynności operacyjne. Ponadto jako inspektor operacyjny samodzielnie organizował pracę kontrwywiadowczego zabezpieczenia międzynarodowego transportu samochodowego T.. Pozyskiwał osobowe źródła informacji (TW) - ostatecznie ubezpieczony pozyskał co najmniej 26 tajnych współpracowników. Ponadto uczestniczył w pozyskiwaniu TW przez młodszych pracowników. Wykazywał się zamiłowaniem oraz dużym zaangażowaniem w pracy operacyjnej. Był pracownikiem sumiennym, obowiązkowym i zdyscyplinowanym. Przejawiał zainteresowanie w pogłębianiu wiadomości na temat problematyki pracy operacyjnej oraz przestrzegał zasad tajemnicy służbowej.

Od maja 1977 r. odwołujący się był odpowiedzialny za organizowanie pracy operacyjnej w zakresie rozpoznawania i zwalczania niemieckiego wywiadu. Osiągał bardzo dobre wyniki w pracy operacyjnej. Cechował się zorganizowaniem, zaangażowaniem i sumiennością.

W dniu 24 czerwca 1980 r. odwołujący się złożył egzamin na oficera Milicji Obywatelskiej. Ponadto ukończył zaocznie studia na Uniwersytecie [...] w zakresie pedagogiki specjalnej i uzyskał tytuł magistra pedagogiki.

Od dnia 1 grudnia 1981 r. odwołujący się został kierownikiem sekcji III Wydziału II. Kierował zespołem oficerów, który zajmował się zwalczaniem wywiadu niemieckiego. Pracując na tym stanowisku, wykazał się dużą wiedzą i umiejętnością właściwego organizowania pracy dla całego podległego zespołu oficerów.

Wielokrotnie osobiście uczestniczył w ważniejszych czynnościach operacyjnych wykonywanych przez podległych mu oficerów. Odwołujący się istotnie przyczynił się do rozpracowania form i metod działania jednego z ośrodków wywiadu NATO. Był również odpowiedzialny za kontrwywiadowcze zabezpieczenie terenu miasta i województwa przed obcym wywiadem. Zabezpieczał punkty wywiadowcze: pocztę, telekomunikację, porty lotnicze. Ponadto obserwował dyplomatów oraz osoby, które mogłyby interesować się punktami wywiadowczymi. Osoby, które miały być obserwowane, były wskazywane w wykazie jednostek przesyłanym przez sekcję SB z W.. Odwołujący się sporządzał raporty z obserwacji. Ponadto rozmawiał również z osobami, które wracały z zagranicznych podróży.

W raporcie z dnia 24 maja 1982 r. odwołujący się zwrócił się do Ministra Spraw Wewnętrznych o skierowanie na kurs w M., wskazując, że w związku z pełnioną funkcją jest zainteresowany dalszym pogłębianiem swoich wiadomości związanych z pracą w pionie II. Odwołujący się ukończył m. szkołę Służby Bezpieczeństwa.

Odwołujący się był wielokrotnie nagradzany dodatkami pieniężnymi oraz premiami. Był wyróżniającym się pracownikiem, cenionym przez swoich przełożonych, w związku z czym został umieszczony w rezerwie kadrowej Wydziału. W uznaniu zasług w pracy zawodowej i działalności politycznej został odznaczony srebrnym Krzyżem Zasługi oraz odznaczeniami resortowymi.

Rozkazem personalnym z dnia 21 sierpnia 1990 r. E.D. został zwolniony ze służby z dniem 31 lipca 1990 r. Następnie przeszedł pozytywną weryfikację i złożył wniosek o przyjęcie do Urzędu Ochrony Państwa, do którego został przyjęty. Odwołujący się pracował jako zastępca naczelnika oraz jako naczelnik białego wywiadu.

Decyzją z dnia 12 lipca 1999 r., nr [...], Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ustalił prawo odwołującego się do policyjnej renty inwalidzkiej.

Decyzją z dnia 12 lipca 1999 r., nr [...], Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ustalił prawo odwołującego się do emerytury policyjnej.

W dniu 24 lutego 2017 r. Instytut Pamięci Narodowej Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu poinformował organ rentowy, że odwołujący się w

okresie od dnia 1 grudnia 1971 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że nie jest związany informacją o przebiegu służby przedstawioną przez IPN, natomiast ma obowiązek dokonać oceny przebiegu służby na podstawie dowodów, kierując się kryteriami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c. Dalej stwierdził, że podziela kierunek wykładni mających w sprawie zastosowanie przepisów, w szczególności art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przyjęty w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 (OSNP 2021 nr 3, poz. 28), że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” zawarte w tym przepisie powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, z uwzględnieniem indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka. Podkreślił, że nie każde nawiązanie stosunku prawnego w ramach służby państwowej wiąże się automatycznie z zindywidualizowanym zaangażowaniem bezpośrednio ukierunkowanym na realizowanie charakterystycznych dla ustroju tego państwa jego zadań i funkcji. Charakteru służby „na rzecz” państwa o określonym profilu ustrojowym nie przejawia ani taka aktywność, która ogranicza się do zwykłych, standardowych działań podejmowanych w służbie publicznej, to jest służbie na rzecz państwa jako takiego, bez bezpośredniego zaangażowania w realizację specyficznych - z punktu widzenia podstaw ustrojowych - zadań i funkcji tego państwa, ani tym bardziej taka aktywność, która pozostaje w bezpośredniej opozycji do zadań i funkcji państwa totalitarnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, możliwe jest zastosowanie tzw. rozproszonej konstytucyjnej przepisów, na podstawie których obniżono odwołującemu się świadczenia w sytuacji, gdy Trybunał Konstytucyjny zwleka z wydaniem orzeczenia. Zauważył jednak, że Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał (zob. m.in. sprawę Cichopek i in. p-ko Polsce, skarga nr 15189/10), że ograniczenie przywilejów emerytalnych byłych funkcjonariuszy bezpieczeństwa mieści się w granicach marginesu oceny państwa oraz zmierza do usunięcia nierówności między systemem mundurowym (w odniesieniu do byłych funkcjonariuszy) a systemem powszechnym,

które to nierówności powszechnie uznane były za niesprawiedliwe i wymagające reakcji państwa.

Dalej wywiódł, że ochrona praw nabytych rozciąga się tylko na prawa nabyte słuszenie. Ochrona praw nabytych nie oznacza nienaruszalności tych praw; nie ma charakteru absolutnego i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych dla jednostki. (...) Odstąpienie od ochrony praw nabytych jest dopuszczalne w szczególnych okolicznościach, gdy przemawia za tym inna zasada prawno-konstytucyjna. Zasada ochrony praw nabytych chroni wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i racjonalne. Istnieją dziedziny życia i sytuacje, w których jednostka musi liczyć się z tym, że zmiana warunków społecznych lub gospodarczych może wymagać zmian regulacji prawnych, w tym również zmian które znoszą lub ograniczają dotychczas zagwarantowane prawa podmiotowe.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że, po pierwsze, niewątpliwie jest, że wysokość świadczeń rentowych i emerytalnych byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa była jedną z form ich uprzywilejowania w zamian za pełnienie czynności na rzecz opresyjnego państwa. Działania organów bezpieczeństwa państwa miały charakter systemowy. Czyny poszczególnych funkcjonariuszy operacyjnych tworzyły opresyjny, bezprawny system, który miał na celu maksymalne podporządkowanie obywatela przez pozbawienie go prawa do wolności słowa, wypowiedzi, sumienia i wyznania, wolności osobistej, godności. W konsekwencji działania te naruszały przepisy art. 30-33 Konstytucji RP dotyczące godności, wolności, równości wobec prawa obywateli. Po drugie, ustawodawca, obniżając wysokość tych świadczeń, przyjął kryterium wysokości, w jakiej te świadczenia emerytalno-rentowe są wypłacane milionom Polek i Polakom, którzy ciężko pracowali przez kilkadziesiąt lat właśnie w realiach życia w państwie komunistycznym, będąc narażonymi na działania służb bezpieczeństwa, zachowując zasadę proporcjonalności pomiędzy realizacją ważnych celów publicznych a interesem jednostki. Zatem, powołując się na zasadę sprawiedliwości społecznej przyjętą w Konstytucji RP, przy jednoczesnym zastosowaniu wykładni dokonanej przez Sąd Najwyższy w zakresie indywidualnej oceny charakteru pełnionej służby, w ocenie Sądu Apelacyjnego, analizowane przepisy mogą stanowić podstawę do obniżenia świadczenia, którego wysokość jest pochodną służby na rzecz państwa totalitarnego.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że zadania, jakie wykonywał odwołujący się, przyczyniały się do utrzymywania ówczesnego ustroju oraz zwalczania struktur opozycyjnych. Tego rodzaju działania były podporządkowane celom Służby Bezpieczeństwa jako instytucji powołanej ze swej istoty do stania na straży autorytarnej władzy. Były one ze swej istoty działaniami wymierzonymi w prawa i wolności obywatelskie. Także charakter jednostki, w której odwołujący się pełnił służbę, wskazuje, że była to służba na rzecz totalitarnego państwa. Działalność kontrwywiadowcza polegała na pozyskiwaniu tajnych współpracowników oraz prowadzeniu obserwacji na terenie Polski nie tylko obywateli obcych państw, lecz również obywateli polskich, m. in. powracających z zagranicy. Odwołujący się pełnił ważne stanowiska w strukturach Służby Bezpieczeństwa, prowadził rozległą siatkę tajnych współpracowników. Jego aktywna działalność (w spornym okresie z dużym zaangażowaniem prowadził czynności operacyjne, zajmując się obserwacją wskazanych osób oraz sporządzaniem z tego raportów) należy zaliczyć do działalności typowej dla elementów ustroju totalitarnego. Działania te były bezprawne, godziły w podstawowe prawa i wolności obywatelskie, a racją ich podejmowania było jedynie zabezpieczenie bytu ustroju komunistycznego, który został narzucony siłą narodowi polskiemu. Z tych powodów Sąd Apelacyjny uznał, że odwołujący się w okresie od 1971 r. do 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa i dlatego oddalił apelację.

Odwołujący się zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną i zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 22 w związku z art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez jego niewłaściwe zastosowanie będące konsekwencją dokonania błędnej wykładni przejawiającej się w przyjęciu, że służba skarżącego od 1 grudnia 1971 r. do dnia 31 lipca 1990 r. była służbą na rzecz bliżej niesprecyzowanego totalitarnego państwa, podczas gdy całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w aktach osobowych skarżącego, na to nie wskazuje oraz pomimo że prawidłowa wykładnia, a co za tym idzie, również zastosowanie przepisu, wymagają, aby dla uznania, czy służba danego funkcjonariusza była służbą na rzecz totalitarnego państwa, czynności wykonywane w ramach służby rzeczywiście zmierzały do umocnienia i

utrzymania władzy totalitarnej, czego organ rentowy w trakcie trwania postępowania w żaden sposób nie wykazał.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 9 sierpnia 2024 r., nazwanym przez jego autora (nowego pełnomocnika skarżącego ustanowionego w miejsce zmarłego pełnomocnika) „uzupełnieniem dotychczasowego stanowiska wnioskodawcy, wyrażonego w skardze kasacyjnej”, zarzucono wyrokowi Sądu Apelacyjnego:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj.: 382 k.p.c. w związku z art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., a także „art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c.”, polegające na dokonaniu wadliwej kontroli instancyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji i nierozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania oraz fragmentarycznej, jednostronnej i wybiórczej analizie oraz ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, nieodpowiadającej kryteriom wynikającym z treści wskazanych przepisów postępowania cywilnego, w wyniku której Sąd drugiej instancji podzielił ocenę ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, wskazując, że odwołujący się pełnił służbę na rzecz państwa totalitarnego, w szczególności przez swobodną ocenę dowodów w postaci zeznań skarżącego, a także dokumentów zgromadzonych w aktach IPN, podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów nie daje podstaw do przyjęcia, że podczas służby przed 31 lipca 1990 r. E.D. podejmował się jakichkolwiek działań, które mogłyby zostać ocenione jako naruszające prawa i wolności człowieka;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 15 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez jego niezastosowanie, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym nie sposób stwierdzić, aby E.D. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa;

- art. 15c ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez jego zastosowanie i błędną wykładnię w sytuacji, gdy w ustalonym stanie faktycznym nie sposób przyjąć, aby E.D. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa skutkującą

zastosowaniem wskaźnika 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby w okresie od 1 grudnia 1971 r. do 31 lipca 1990 r., co świadczy o nieuzasadnionym naruszeniu praw emerytalnych skarżącego;

- art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez dokonanie oceny spełnienia przez skarżącego kryterium służby na rzecz państwa totalitarnego w oparciu o literalną wykładnię tego przepisu i przyjęcie, że już sam fakt służby w danej formacji, a nie indywidualne czyny skarżącego, wystarczył do obniżenia przysługujących E.D. świadczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, przy czym w granicach zaskarżenia z urzędu bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania. Oznacza to, że Sąd Najwyższy związany jest podstawami kasacyjnymi (zarzutami) zawartymi w skardze, a formułowanie nowych zarzutów jest możliwe jedynie w terminie otwartym do wniesienia skargi.

Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, pod pojęciem podstawy skargi kasacyjnej rozumie się konkretne przepisy prawa, które zostały w niej wskazane z jednoczesnym stwierdzeniem, że wydanie wyroku nastąpiło z ich obrazą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2021 r., III USKP 46/21, LEX nr 3229500; z dnia 25 maja 2018 r., I CSK 455/17, LEX nr 2556105; 12 stycznia 2017 r., II UK 519/15, LEX nr 2209109; z dnia 14 kwietnia 2014 r., II CSK 405/13, LEX nr 1480316; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 235/09, LEX nr 585721).

Zasadzie związania Sądu Najwyższego podstawami skargi kasacyjnej nie uchybia art. 398¹³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym skarżący może przytoczyć nowe uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Uprawnienie strony do przytoczenia w postępowaniu kasacyjnym nowego uzasadnienia podstaw kasacyjnych oznacza powoływanie nowej argumentacji, mającej dowodzić istnienia wadliwości już wskazanych w skardze. Uregulowanie to nie daje możliwości rozszerzenia podstaw kasacyjnych po upływie terminu przewidzianego w art. 398⁵ k.p.c. przez wskazanie innych czy dodatkowych przepisów prawa, którym, zdaniem skarżącego, uchybił sąd

drugiej instancji, a które wcześniej nie były przytaczane w ramach podstaw skargi kasacyjnej (zob. też postanowienie z dnia 8 stycznia 1998 r., II CKN 297/97, OSNC 1998 nr 7-8, poz. 123, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2000 r., V CKN 4/00, OSNC 2000 nr 9, poz. 163; z 2 lutego 2018 r., II CSK 324/17, LEX nr 2508556).

Wyrok Sądu Apelacyjnego został doręczony skarżącemu w dniu 19 lipca 2023 r., zatem pismo z dnia 9 sierpnia 2024 r., nazwane przez jego autora uzupełnieniem dotychczasowego stanowiska wnioskodawcy wyrażonego w skardze kasacyjnej, stanowi w rzeczywistości niedopuszczalne rozszerzenie podstaw kasacyjnych po upływie terminu wskazanego w art. 398⁵ k.p.c., ponieważ powołano w nim nowe podstawy kasacyjne w zakresie prawa materialnego (art. 15 ust. 1, art. 15c ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) oraz w zakresie prawa procesowego (art. 382 k.p.c. w związku z art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., a także art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.).

W związku z powyższym jedyną podstawą kasacyjną, którą Sąd Najwyższy może wziąć po uwagę, jest zarzut naruszenia art. 22 w związku z art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Oznacza to, że kwestią podlegającą ocenie jest wyłącznie obniżenie renty inwalidzkiej.

Należy też zauważyć, że mimo oznaczenia w komparycji zaskarżonego wyroku, że dotyczy on emerytury i renty, z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego wynika, że nie dostrzegł on postanowienia Sądu Okręgowego uzupełniającego wyrok o decyzję o obniżeniu emerytury policyjnej, skoro w uzasadnieniu wymienił jedynie decyzję z dnia 7 lipca 2017 r., nr [...]. W uzasadnieniu wyroku poza art. 13b ustawy zaopatrzeniowej nie wymieniono żadnego innego przepisu tej ustawy, który mógłby doprecyzowywać zakres orzeczenia Sądu Apelacyjnego tak, aby uznać, że dotyczy on obu zaskarżonych decyzji. Zatem należy przyjąć, że apelacja odwołującego się od rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego co do decyzji z dnia 7 lipca 2017 r., nr [...], nie została rozpoznana przez Sąd Apelacyjny.

Na uwzględnienie nie zasługuje kasacyjny zarzut nieprawidłowej interpretacji art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Sąd Najwyższy w sposób wyczerpujący odniósł się już w swoim orzecznictwie do wykładni tego przepisu. W przywołanej wyżej uchwale składu siedmiu sędziów z

dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20, Sąd Najwyższy przyjął, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka. Dalej w uchwale tej wskazano, że zwrot „na rzecz” jest terminem kierunkowym, pozwalającym oceniać zjawisko z perspektywy interesu (korzyści) adresata działania (tu: państwa totalitarnego). Stąd zrównanie statusu - przez jednolite obniżenie świadczenia z zabezpieczenia społecznego - osób, które kierowały organami państwa totalitarnego, angażowały się w realizację zadań i funkcji państwa totalitarnego, nękały swych obywateli także na innym polu niż styk szeroko rozumianego prawa karnego, a więc tych podmiotów, których ocena jest zdecydowanie aksjologicznie negatywna, z osobami, których postawa nie pozostawała w bezpośredniej opozycji do zadań i funkcji tego państwa, lecz sprowadzała się do czynności akceptowalnych i wykonywanych w każdym państwie, także demokratycznym, bez skojarzeń prowadzących do ujemnych ocen, nie może być dokonane za pomocą tych samych parametrów. W wyrokach z dnia 18 kwietnia 2023 r., I USKP 40/22 (OSNP 2023 nr 11, poz. 126), z dnia 17 maja 2023 r., I USKP 63/22 (LEX nr 3563400) oraz z dnia 10 lipca 2024 r., I USKP 15/24 (LEX nr 3732558), Sąd Najwyższy, odwołując się do motywów uchwały III UZP 1/20, uznał, że stwierdzenie pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie może być dokonane wyłącznie na podstawie informacji IPN (kryterium formalnej przynależności do służb), lecz na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka służących reżimowi komunistycznemu (art. 13b ust. 1 w związku z art. 13a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej). Stąd nie można zaaprobować stanowiska, że w każdym przypadku kryterium pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa określone w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej spełnione już tylko w przypadku formalnej przynależności do wymienionych w nim służb. Ustalenia faktyczne i interpretacje prawne IPN nie mogą wiązać sądu, do którego wyłącznej kompetencji (kognicji) należy ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do emerytury policyjnej i jej wysokości oraz odpowiednia kwalifikacja prawna

(subsumcja) ustalonych faktów. Informacja o przebiegu służby jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., ale przeciwko niemu mogą być przeprowadzane przeciwdowody. Przy dokonywaniu oceny prawnej służby z perspektywy art. 13b ustawy zaopatrzeniowej bierze się pod uwagę przede wszystkim formację, w której pełniona była służba, a także zajmowane stanowisko, stopień służbowy oraz przebieg służby. Określenie formacji/institucji (z uwzględnieniem jednostek wymienionych w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) ma jednak istotne znaczenie z uwagi na to, że zakres i przedmiot ich działalności może *prima facie* potwierdzać, że były one bezpośrednio ukierunkowane na realizowanie charakterystycznych dla ustroju totalitarnego zadań i funkcji i takie zadania wykonywali wszyscy - bez wyjątku - funkcjonariusze służący w danej jednostce organizacyjnej, stanowiący jej strukturę, bez której niemożliwe byłoby wykonywanie przypisanych tej jednostce zadań. W wyroku z dnia 9 stycznia 2024 r., III USKP 102/23 (LEX nr 3652059), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że nawet brak po stronie odwołującego się indywidualnych działań bezpośrednio zmierzających do naruszania podstawowych praw i wolności człowieka, samoistnie nie wyklucza przyjęcia, że pełnił on służbę na rzecz totalitarnego państwa. Skoro art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej łączy służbę na rzecz totalitarnego państwa z samym podjęciem służby w instytucjach i formacjach w tym przepisie wymienionych, to istnieje domniemanie faktyczne wynikające z informacji o przebiegu służby potwierdzającej służbę w tych jednostkach (zob. uchwałę Sądu Najwyższego III UZP 1/20, pkt 60), że służba w nich była służbą na rzecz totalitarnego państwa. Domniemanie to może być obalone w procesie cywilnym. Nie jest jednak tak, że to na organie rentowym ciąży obowiązek udowodnienia (art. 6 k.c. w związku z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.), że dany funkcjonariusz uczestniczył w łamaniu praw człowieka i obywatela. W sytuacji, gdy potwierdzona zostaje służba w instytucjach i formacjach wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, to ciężar dowodu przechodzi na ubezpieczonego. W uzasadnieniu wyroków z dnia 16 marca 2022 r., II USKP 120/22 (OSNP 2023 nr 9, poz. 104), z dnia 13 lutego 2024 r., I USKP 110/23 (LEX nr 3670464) oraz z dnia 27 sierpnia 2024 r., I USKP 55/24 (LEX nr 3748683).

Sąd Najwyższy uwypuklił, że „totalitaryzm” jako cecha określonego państwa jest wypadkową indywidualnych działań łamiących podstawowe prawa i wolności, ale

również realizuje się w „kooperatywnych działaniach” ludzi skupionych w instytucjach, których zadaniem jest ograniczanie praw i wolności obywateli. W rezultacie, w trakcie kwalifikacji dokonywanej z perspektywy art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej określenie formacji/instytucji (z uwzględnieniem jednostek wymienionych w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) ma istotne znaczenie z uwagi na to, że zakres i przedmiot ich działalności może potwierdzać, że były one bezpośrednio ukierunkowane na realizowanie charakterystycznych dla ustroju totalitarnego zadań i funkcji i takie zadania wykonywali wszyscy - bez wyjątku - funkcjonariusze służący w danej jednostce organizacyjnej, stanowiący jej strukturę, bez której niemożliwe byłoby wykonywanie przypisanych tej jednostce zadań. Ponownie podkreślono, że nawet brak po stronie funkcjonariusza indywidualnych działań bezpośrednio zmierzających do naruszania podstawowych praw i wolności człowieka, samoistnie nie wyklucza zatem takiej kwalifikacji (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2023 r., III USKP 65/23, OSNP 2024 nr 6, poz. 67 czy z dnia 4 czerwca 2024 r., I USKP 29/24, LEX nr 3723317 i powołane tam orzeczenia).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej wyroku II USKP 120/22, służba kontrwywiadowcza w PRL miała na celu ochronę i utrwalanie państwa totalitarnego, a tym samym zabezpieczając byt ustroju komunistycznego, narzuconego Polsce przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Pełniąc służbę w tym newralgicznym pionie aparatu opresji, skarżący współprzyczyniał się do ograniczania podstawowych praw obywatelskich wszystkich Polaków. Pogląd ten został podzielony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2024 r., I USKP 98/23 (LEX nr 3690864). Działalność w służbie kontrwywiadowczej PRL wprowadzie miała na celu neutralizowanie poczynąń obcych służb wywiadowczych, zmierzała do zwalczania szpiegostwa, akcji dywersyjnych i sabotażowych, miała na celu ochronę informacji niejawnej, wojskowej, gospodarczej i innych przed penetracją obcego wywiadu, jednakże należy mieć na uwadze, że wskutek ścisłego zespolenia „profesjonalnej” działalności kontrwywiadowczej z komunistyczną ideologią totalitarnego państwa działania były prowadzone przeciwko nie tylko rzeczywistym agentom, ale także „wrogom ludowej ojczyzny”, z członkami podziemia niepodległościowego i polską emigracją na czele.

Jeśli chodzi już *stricte* o obniżenie wysokości renty inwalidzkiej, to sprzeczne z celem ustawy jest niezastosowanie przepisów art. 22 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (dotyczących zasad ustalania wysokości renty inwalidzkiej) w odniesieniu do lat służby w wolnej Polsce. W tym zakresie należy się odwołać do wypowiedzi Sądu Najwyższego na tle art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej.

Sąd Najwyższy w powołanym wyroku z dnia 16 marca 2023 r., II USKP 120/22, szczegółowo przedstawił motywy przemawiające za odmową zastosowania art. 15c ust. 3 tej ustawy. Wyjaśnił, że mechanizm zawarty w tym przepisie, pozwalający na obniżenie emerytury policyjnej do średniej emerytury z systemu powszechnego, nie ma zastosowania do funkcjonariuszy, których emerytura została wyliczona z lat poprzedzających 1990 r., ponieważ wysokość ich emerytury na skutek zastosowania art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy kształtuje się poniżej „przeciętnej emerytury” - czyli nie ma do czego redukować. Omawiany mechanizm jest więc *de facto* wymierzony przede wszystkim w funkcjonariuszy, którzy pomyślnie przeszli weryfikację w 1990 r. i w kolejnych latach służyli wolnej Polsce. W rezultacie, art. 15c ust. 3 godzi przede wszystkim w prawa osób, które wprowadzie przez pewien okres służyły „na rzecz totalitarnego państwa”, jednak po 1990 r. pracowały na rzecz wolnej Polski. Budzi poważne wątpliwości, czy wskazana konsekwencja wpisuje się w deklarowane przez art. 2 Konstytucji RP „urzeczywistnienie zasad sprawiedliwości społecznej”. O ile można się zastanawiać, czy wzorzec „sprawiedliwości społecznej” jest realizowany w przypadku pomysłu „zerowania” podstawy wymiaru (określonego w art. 15c ust. 1 pkt 1), co ma służyć zrównaniu wysokości emerytur funkcjonariuszy i osób represjonowanych przez totalitarne państwo, to z pewnością ze „sprawiedliwością” nie ma nic wspólnego obniżanie świadczenia do pułapu przeciętnej emerytury, gdy wysokość „ponad” ten wskaźnik została wypracowana po 1990 r. Redukcja z art. 15c ust. 3 ustawy, po pierwsze, oderwana jest całkowicie od reguły proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), czyli wzorca, który jest fundamentem „demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”. Po drugie, logika tego przepisu prowadzi wręcz do skutku odwrotnego względem zamierzonego. Osoba w mniejszym stopniu dotknięta „cechą piętnującą” (pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa), bo krócej służąca przed 1

sierpnia 1990 r., jest dotkliwiej sankcjonowania niż osoba, posiadająca dłuższy staż służby do 31 lipca 1990 r. Po trzecie, przepis art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej abstrahuje od powszechnie rozumianego i akceptowanego poczucia sprawiedliwości. Polega ono na występowaniu racjonalnej adekwatności między czynem a sankcją. W tym zakresie rozwiązanie określone w art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej w sposób oczywisty narusza art. 32 ust. 1 ust. 2 Konstytucji RP, bowiem nierówno traktuje i dyskryminuje odwołującego się względem funkcjonariuszy, którzy podjęli służbę po 1990 r. i którzy legitymują się takim samym okresem służby, czyli mają taką samą podstawę wymiaru świadczenia. Jeśli potraktować prawo do określonej wysokości emerytury w kategorii „prawa do własności”, co wydaje się uzasadnione, to wskazany efekt art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy godzi również w art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP. Sumarycznie wskazane naruszenia prowadzą do wniosku, że art. 15c ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy narusza także prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy podziela powyższe poglądy, dodając, że cel uchwalenia ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270; dalej ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r.) przedstawiony został w uzasadnieniu projektu tej ustawy (druk sejmowy nr 1061). Wskazuje się w nim, że konieczne jest ograniczenie przywilejów emerytalnych i rentowych związanych z pracą w aparacie bezpieczeństwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, ponieważ nie zasługują one na ochronę prawną przede wszystkim ze względu na powszechne poczucie naruszenia w tym zakresie zasady sprawiedliwości społecznej. Chodzi w tym wypadku o ustalenie w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy świadczeń emerytalnych i rentowych byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa komunistycznego na zasadach znacznie korzystniejszych w stosunku do sposobu ustalania emerytur i rent zdecydowanej większości obywateli na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1251 ze zm.). Jak należy więc rozumieć, cel ustawy wyraża się w pozbawieniu przywilejów nabytych z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa. Stąd też sprzeczne z celem ustawy jest zastosowanie przepisów art. 15 ust. 1, a także art. 22 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (dotyczących zasad ustalania wysokości emerytury i renty inwalidzkiej) w odniesieniu do lat służby w wolnej Polsce.

W projekcie ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. wskazuje się, że przywilejem funkcjonariusza jest między innymi regulacja polegająca na tym, że jego świadczenie emerytalne wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za każdy dalszy rok służby (art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) i konieczne jest jego zniesienie i przyjęcie 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa. Nie da się pogodzić z tak wskazywanym celem dalszego obniżenia świadczenia (za lata służby w wolnej Polsce). Mechanizm określony w art. 15c ust. 3 (a więc i art. 22a ust. 3) ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w istocie niweczy uprawnienie funkcjonariusza do przyjęcia przy ustalaniu wysokości świadczenia podstawy wymiaru z wskaźnikiem 1,3% lub 2,6% za lata służby niebędącej służbą na rzecz totalitarnego państwa.

Podkreślić należy, za postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2022 r., III USK 536/21 (LEX nr 3411751), że orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza zatem kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności, jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyraźnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem „stosowanie” należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe

stosowanie prawa (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01, OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 34 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 1998 r., I PKN 90/98, OSNAPiUS 2000 nr 1, poz. 6; z dnia 20 sierpnia 2001 r., III RN 189/00, OSNAPiUS 2002 nr 6, poz. 130; z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08, LEX nr 491552; z dnia 8 października 2015 r., III KRS 34/12, OSP 2016 nr 11, poz. 103 oraz z dnia 17 marca 2016 r., III KRS 42/12, LEX nr 2288953 i powołane w nich orzecznictwo). W ocenie Sądu Najwyższego, z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego kształtowanego również przez indywidualne akty stosowania prawa, jakimi są orzeczenia sądowe, odmowa zastosowania przepisu ustawy może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności tego przepisu z Konstytucją RP, a sprzeczność ma charakter oczywisty, inaczej mówiąc, gdy zachodzi sytuacja oczywistej niekonstytucyjności przepisu. Sytuacja taka może zachodzić wówczas, gdy porównywane przepisy ustawy i Konstytucji RP dotyczą regulacji tej samej materii i są ze sobą sprzeczne, a norma konstytucyjna jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na jej samoistne zastosowanie, gdy ustawodawca wprowadził regulację identyczną, jak norma objęta już wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, gdy Trybunał stwierdził niekonstytucyjność określonej normy prawnej zamieszczonej w przepisie tożsamym, który nie podlegał rozpoznaniu przed Trybunałem, gdy sposób rozumienia przepisu ustawy wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08, LEX nr 491552; z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 377/15, OSNC 2016 nr 12, poz. 148; Jurysta 2016 nr 12, s. 18, z glosą J.G. Firlusa; *Ars in vita. Ars in iure*. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Januszowi Jankowskiemu, pod red. A. Barańskiej i S. Cieślaka, Warszawa 2018, z glosą M. Białeckiego; uchwałę składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2006 r., I FSP 2/06, ONSAiWSA 2007 nr 1, poz. 3 oraz wyroki tego Sądu z dnia 24 września 2008 r., I OSK 1369/07, LEX nr 509708 oraz z dnia 18 grudnia 2013 r., I FSK 36/13, LEX nr 1528716).

W szczególności w wyroku z dnia 8 października 2015 r., III KRS 34/12 (OSNP 2017 nr 9, poz. 119; OSP 2016 nr 11, poz. 103, z glosą M. Wiłacka) Sąd Najwyższy przyjął, że jeżeli jest to niezbędne do rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji

RP) sąd może odmówić zastosowania przepisów ustawy niezgodnych z Konstytucją RP, gdy przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności tych przepisów z Konstytucją (art. 193 Konstytucji RP), a Trybunał Konstytucyjny nie udzielił na nie odpowiedzi. W tym przypadku nie chodzi więc o przeprowadzanie przez Sąd Najwyższy – „w zastępstwie” Trybunału Konstytucyjnego - oceny konstytucyjności przepisów ustawowych, lecz o „odmowę zastosowania” przepisów, które są niezgodne (zwłaszcza w sposób oczywisty) z przepisami (wzorcami) Konstytucji RP (por. też wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 1998 r., I PKN 90/98, OSNAPiUS 2000 nr 1, poz. 6; Przegląd Sejmowy 2001 nr 2, s. 88, z glosą A. Józefowicza; Monitor Prawniczy 2001 nr 19, s. 986, z glosą S. Rudnickiego; z dnia 19 kwietnia 2000 r., II CKN 272/00, LEX nr 530757; z dnia 29 sierpnia 2001 r., III RN 189/00, OSNAPiUS 2002 nr 6, poz. 130 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01, OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 34; Przegląd Sejmowy 2002 nr 1, s. 121, z glosą J. Trzcińskiego; Przegląd Sądowy 2002 nr 5, s. 153, z glosą B. Nity; Gazeta Sądowa 2002 nr 2, s. 46, z glosą M. Przysuchy i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1998 r., III SW 1/98, OSNAPiUS 1998 nr 17, poz. 528; Przegląd Sejmowy 1998 nr 5, s. 214, z glosą M. Zubika).

Należy też zauważyć, że Sąd drugiej instancji nie poczynił ustalenia, by niezdolność do pracy odwołującego się powstała w latach służby w wymienionych w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej instytucjach i formacjach. Jak trafnie skonstatował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 lutego 2024 r., I USKP 110/23 (LEX nr 3670464), zastosowanie art. 22a ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej do ubezpieczonego, który policyjną rentę inwalidzką otrzymał wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w czasie pełnienia służby w Policji (art. 19 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) albo w okolicznościach opisanych w art. 19 ust. 2 i 3 ustawy zaopatrzeniowej już po zwolnieniu ze służby w Policji, wywołuje takie same - niekonstytucyjne - skutki jak zastosowanie art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej do ubezpieczonego, który wypracował prawo do emerytury policyjnej służbą w Policji lub Milicji Obywatelskiej (poza zakresem zastosowania art. 13b ustawy zaopatrzeniowej). Zdaniem Sądu Najwyższego, art. 22a ustawy zaopatrzeniowej nie znajduje zastosowania do

obliczenia wysokości policyjnej renty inwalidzkiej, do której prawa zostały nabyte z tytułu służby w Policji, a nie z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zakresie rozstrzygnięcia o decyzji z dnia 7 lipca 2017 r., nr [...] dotyczącego renty inwalidzkiej i na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. zakresie rozstrzygnięcia o decyzji z dnia 7 lipca 2017 r., nr [...].

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[az]

[r.g.]